

geringen har udfoldet for at begrænse Antallet af Dommere ved Underretterne her i Landet. Da nu i Februar Maaned 1921 Embedet i Voer og Nim Herreder samt Stensballegaard Birk blev ledigt ved Indehaverens Død, tog Ministeriet det Spørgsmaal op til Overvejelse, om ikke dette Embede kunde slaas sammen med Embedet i Hatting Herred, henholdsvis Retskredsene Nr. 49 og 47, og man er kommet til den Anskuelse, at dette Embede, ligesom forskellige tidligere Embeder, der er nedlagt efter Forhandling med Rigsdagen, kunde nedlægges og disse to Embeder sammenlægges.

Jeg tillader mig at anbefale begge Lovforslagene til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.

Anden Næstformand (Parkov): Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Udskydelse af Revisionen af Lov Nr. 364 af 30. Juni 1919 om Politiets Ordning m. v., til hvilket Udvalg er henvist Forslag til Lov om Udskydelse af Revisionen af Lov Nr. 263 af 28. Juni 1920 om Oprettelse af et under Chefen for Statspolitiet sorterende Ordenspoliti i de sønderjydske Landsdele og Forslag til Lov om de sønderjydske Kommuners Deltagelse i Udgifterne til det under Chefen for Statspolitiet sorterende Ordenspoliti i de sønderjydske Landsdele.

Valgt blev: Kirk, Pinholt, Hagbart Berg, Anders Lebeck, Mads Gram, H. P. Hansen (Sorø Amt), L. D. Rasmussen, Simonsen, Trier, J. P. Nielsen, Pürschel, Holger Andersen, Juul, Niels Petersen og Lageri.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4143).

Sagen sattes til Forhandling.

N. C. Jensen: Ved dette Lovforslags Behandling maa man, synes jeg, først og fremmest gøre sig klart, at her er to In-

teresser, der bliver meget stærkt fremskudt. Den første er det ganske naturlige Ønske om at komme bort fra de høje Takster over til lavere Takster ved Statsbanerne for Befordring af baade Personer og Gods. Det er en ganske enorm Stigning, der har været i Fragttaksterne i Krigsaarene. Jeg tror nok, at den Gang lagde man mindre Mærke til det, men nu, da de økonomiske Forhold ændrer sig, føles det i langt stærkere Grad, og jeg synes, at Ønsket om at komme saa langt ned som muligt med Jernbanetaksterne er forstaaeligt. Et andet Ønske, som ogsaa næres af overordentlig mange, — fordi saa at sige alle, der tænker sig om, forstaaer, at den økonomiske Situation, hvori vi staar i dette Land, er af en saadan Art, at det ikke gaar an at se bort fra, hvad der kan give Indtægter i Statskassen — er Ønsket om Balance paa Budgettet. Disse to Ønsker gaar i forskellig Retning, Ønsket om saa lave Jernbanetakster som muligt baade for Person- og Godsbefordring falder jo ikke sammen med den Betragtning, at vi i første Linie skal have vor Opmærksomhed henvendt paa at faa skaffet Balance paa vort Statsbanebudget.

Den Gang jeg kom ind i Rigsdagen, var det en almindelig Tanke — og jeg har selv været med til at søge den gennemført —, at vore Jernbaner ikke alene skulde give Balance, men ogsaa en Forrentning af de i dem anbragte Kapitaler. Denne Tanke er gaaet igen ved de forskellige Behandlinger af Takstlove. Jeg kan saaledes nævne, at da vi i 1911 fik en ret gennemgribende Takstforandring, begyndte man allerede at sysle med det Spørgsmaal: Er det virkelig muligt, at der kan skaffes mere end Balance, kan man ogsaa skaffe noget til Forrentning? Hvad der gjorde, at dette Spørgsmaal den Gang kom saa stærkt frem, var, at man i 1908 havde gennemført en Lønreform for Statsfunktionærerne, som tyngede Statsbudgettet med ca. 8 Mill. Kr. Man begyndte derfor selvfølgelig ogsaa paa Jernbanevæsenets Omraade at spørge: Kan man gaa til en saadan Forhøjelse af Jernbanefunktionærernes Løn og endda haabe, at der kan blive noget til Forrentning? Vi har jo nu oplevet, at ikke alene er Statsbanefunktionærernes Antal blevet forøget i ganske betydelig Grad, men Lønningerne er ogsaa steget, ikke som i 1908 med 8 Mill. Kr., men med mange Gange 8 Mill. Kr., saa jeg tror egentlig, man i Øjeblikket befinder sig paa det Tidspunkt, da man maa sige til sig selv: Der er vist ikke stor Udsigt til, at man paa vort Statsbane-